

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 174.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

pertas, ei qui forti ac strenuo animo eam perferre nouit. Bona gloria, ei qui ad laborantium & oppressorum subsidium atque defensionem ea utitur. Bona item ignominia ei, qui philosophari in animu induxit. Bonum imperium ei, qui, ut æquum est, imperat, nec quicquam ex imperio ad inferiores iniuria afficiendos assumit. Bonu denique robur ei, qui ad imbecilliorum opem atque auxiliu illud impedit. Quam obrem ne res ipsas, quæ & virtutis & vitij instrumenta esse queunt, sed animi nostri institutum, quod ob incredibilem quandam segnitiam etiam armorum pulchritudinem & elegantiam contumelia afficit, incufemus.

Eidem. 173.

Tempus partim iam auolauit: partim, cum adesse videatur, latet: partim, cum adhuc expectatur, præterit. Quemadmodum enim vehemens aquæ impetus certu sui sensum internosci minime sinit (sua quippe celeritate animaduersione eripit:) ad eundem modum, ac fortasse etiam magis, temporis impetus ad finem properans, facile quidem fluit, hominibus autem nihil perspicuum ac fixum ostendens, tanquam infomniorum umbras relinquit.

Eutonio Diacono. 174.

Fac, vir sapiens, probam gratamque mentem, ac firmum animum habcas: atque omnia ea, quæ accidunt, ad gloriam tuam, hostiumque ignominiam redigentur. Id si facere contempseris, cum tuam ipse gloriam delebis, tum lætitiã aduersariis, ac mœrorem necessariis tuis accerses.

Dorotheo clarissimo. 175.

Sunt homines, qui ob ingenij tarditate causarum iura consequi nequeunt. Sunt rursus, qui pro ingenij quidem celeritate

γενναίας φέρειν ἔπιταμύω. καλή ἔῃ δόξα τῶ εἰς ἀρετὰς τῆς καταπονεύσαν αὐτῆ γρομύω. καλή ἔῃ ἀδοξία τῶ φιλοσοφῆν ἰρημύω. καλή ἔῃ ἡ ἀρχὴ τῶ χεῖ τῶ δύνανον ἀρχοπι, ἡ μὴ δὲν ἐκ τῶ ἀρχῆς εἰς τὸ πῶς ἐπιδεδεσμένοι ἀδικεῖν. ἀρετὸν λαμβάνοντι. καλή ἔῃ ἡ ῥάμη τῶ εἰς ἀπάλημ τῆς ἀσθενεστέων αὐτῶ διαπαύοντι. μὴ τὰ σφάγματα πιγάρου ἀπώμεθα, ὄργανα ἀρετῆς ἢ κακίας διωάμεθα εἶναι, ἀλλὰ τὴν εἰαυτῆς ἀρετῆσιν, ἢ δι' ἑαυτῶ ἀμύσαν ῥαθυμίαν, ἢ τῆς ὀπλων τὸ κάλλος ἐξυβείζουσαν.

Τῶ αὐτῶ. ρογ.

Τῶ γρομύω τὸ μὴ ἀπέστη, τὸ δὲ παρῆναι δοκοῦν, λαθάται. τὸ δὲ μέλλον ἐπ' ἀρετῆσιν ἀμύσαν παρέρχεται. κατὰ τὸ γὰρ ἕδατος σφοδρὰ ῥύμη, πῶς ἀκριβῆ ἀμύσαν εἰαυτῆσιν αὐ συγχαρῆ ἀμύσαν ἀμύσαν. ἀρετῆσιν γὰρ τῶ οὐτύπη πῶς καταπόνησι, ἔπα. τὰ χεῖ δὲ πῶς ἢ τῶ γρομύω ὀρμη εἰς τέλος ἐπιγρομύω. ῥαδίας μὴ διερχεται. τοῖς δ' ἀνθρώποις τῶ εἰδὲν ἕδὲ πῶς ἡ δὲ εἰσασα, ἄσπερ ὄνειραν οἰκίας κατὰ λιμπάνει.

Εὐτονίω Διάκονῶ. ροδ.

Εχε, ὄσπερ, πῶς γνώμην εὐνοάμενα, ἢ πῶς φυγῆν ἐρῶ μύμη, ἢ πῶς πάντα τὰ συμπίπτοντα εἰς πῶς οἰὸ εὐδοκίμων, ἢ πῶς τῆς ἐχθρῶν ἀχμύμη ἀρετῆσιν πῶς. εἰ δ' ὀλιγορήσας ἀμύσαν φθέρεις μὴ πῶς αὐτῶ κλέος. πανήγυρι δὲ τοῖς ἑαυτῶσιν, ἢ λῦπην τοῖς ἑπιτηδεύοις ἀρετῆσιν.

Δωροθέω λαμπαρτάτῶ. ροε.

Τῶ ἀνθρώπων οἱ μὴ ἀμύσαν βραδυπῆτα τῶ οἰὸ ἐφικνοῦται τῶ δύναν. οἱ δὲ δι' οὐτύπη μὴ ἐφικνοῦται ἀμύσαν δὲ φιλο-